

L'ESTEVET

SETMANARI NACIONALISTA POPULAR

Any I

Barcelona, 23 de Setembre de 1921

Núm. 5

NOSALTRES HO SOM

Diuen que si n'hi ha o no n'hi ha a Catalunya de partidaris de la seva independència política. Si, senyors; n'hi ha; per sort cada dia van venint, i nosaltres en som i ho diem ben clar.

El que passa en aquest país de les *viceverses*, és que, malgrat l'afirmació que feu un dia la persona que és avui cap del Govern espanyol de que "el pensamiento no delinque" i malgrat haver-se tolerat fins l'abús la propaganda de les doctrines més disolvents, aquí no es pot dir enlloc que hom és separatista sense fer oposicions a la presó o a que li apliquin la *lleï de fuga*.

I com nosaltres *en som* i per ara no tenim ganes d'anar a la *torre* ens volem preocupar de trobar un *modus vivendi* per a la proclamació dels nostres ideals.

Ja sabem que el Còdic Penal i la llei de jurisdiccions ens impedeixen atemptar a la *integritat* del

territori, i per tant, el dia que ens decidim a cometre un delicta, serà o perquè estàvem disposats a rebre o perquè tindrem la seguretat de pegar; però mentrestant com que el Còdic Penal no pot entrar a dintre les nostres idees, mentre no les portem a la pràctica, hem d'exigir el dret a confessar-les; i els nostres enemics sols tenen que agrair-nos nostre sinceritat.

¿No és la República, no és el comunisme un atemptat als principis de l'actual organització de l'Estat? Evident que sí; i en canvi ningú que es digui republicà o comunista té el perill de que li cremin el cervell mentre no porti a la pràctica les seves doctrines.

Dones, per què no es pot ni parlar de ?

Finalment, el més gros és que això de les paraules és molt relatiu, perquè resulta còmic que hom parli de *nacionalisme* sens que s'esgarri ningú i en canvi en parlar d'... tremolin les esferes.

Si Catalunya ha de constituir-se en *Estat* i l'atribut essencial del Estat es l'*independència*, de manera que tothom que es digui *nacionalista* o no és res o és lo altre; perquè no

val a dir allò de que uns la volen amb Espanya o altres sense, puix això és una cosa secundària, fins al punt de que si arriben a veure nostra pàtria ben lliure *fins nosaltres* seriem partidaris de l'Espanya gran.

Que consti, doncs, que la *Hidra* hi és, de manera que si D. Clodoaldo la vol exterminar ja ho sap... que ja li donem feina.

Parlant de l'Esquerra

Cada vegada que es parla de la formació d'aquest altre braç del sentiment del Nacionalisme Català, en nostres llavis s'hi dibuxia un somriure d'amarg escepticisme.

Nacionalisme Republicà..... Republicà d'on? D'Espanya?... De Catalunya?... Més val que no parlem de la resposta d'aquest adjectiu!

Nosaltres que som fermes nacionalistes i que acceptem el nacionalisme com una idea de nous temps ni prescindim per un moment de les raons que l'història ja fonamenta el nostre ideal de llibertat catalana, creiem que, anant a la disgregació dels Estats per Nacionalitats es la base d'una

ELS MINISTRES CATALANS

Treballant pel dimoni

Val 10 céntims

futura evolució social que ens ha de portar a una màxima llibertat, que de l'individu arribi fins al ventre de la mare.

El sentiment nacionalista no ha pres encara prou intensitat. Els obrers han confós el plet de Catalunya, no com un plet de llibertat col·lectiva, sinó com un vulgar plet polític. Heu's aquí el principal enemic per a crear l'Esquerra. Aquesta ignorància en apreciar la significació dels nostres ideals, resta elements per a formar aquest nou Partit, que ben organitzat i orientat podria ésser un bon factor que amb força eficaça podria col·laborar a la conquesta definitiva de la llibertat de Catalunya.

I senzillament, és que els obrers han sofert la mateixa monomania dels Regionalistes. Tot ho esperen de la solidaritat que els hi ofereixin d'enllà de l'Ebre.

No. Espanya, el poble espanyol, és incapacitat de comprendre els grans ideals que sentim nosaltres; llur espiritualitat ideològica és massa endarrerida per a poguer-nos capir. El contagi d'ells amb nosaltres ens descaracteritza i ens fa empendre actuacions de poca consistència.

L'Esquerra, ha d'ésser integrada precisament per obrers del picot i del mall. No tan sols per salta-taulells i suca-tinters! El jorn en que tots els obrers siguin nacionalitzats, que hagin comprès que el mal de llur situació prové de la mala legislació social espanyola, i que millor seria la catalana... A, llavor!... Els *sinn-feiners* haurien arribat per fi en la nostra Pàtria! Altrament, fer l'Esquerra sens comptar amb la col·laboració d'aquestes obrers, és anar a fer una U. F. N. R., de la qual tots ens recordem llur trista història. Volem dir, que si ens hem de partir tots els que avui actuem més o menys indirectament en determinada fracció nacionalista, no serà res més que fraccionar una força, que avui impideix que en suri una altra que demà tots plegats ens estiraríem els cabells si véiem que sortia triomfant per damunt de la dreta i esquerra catalana.

Hom em deia l'altre dia que En Pestafia és molt nacionalista, però, li podríem afegir també, que moltes vegades, en discussions mantingudes en una taula del Cafè Espanyol, en Seguí, havia defensat amb força entusiasme les teories nacionalistes. Què vol dir això? Que un dia o altre es faran els *Carnets* en català, com els senyors Esteves posen els rètols de llurs botigues.

I ara no es pot participar d'aquest criteri que es propaga sovint, dient que manquen homes per a fer l'Esquerra. De quina mena han d'ésser aquests homes? Advocats, metges, arquitectes?... No.

El primer manyà de verb clar, eloqüent i amb plena consciència dels ideals nacionalistes com a redempció de la llibertat del home en el món!

Poc es podria fer una guerra civil, només que amb capitalistes, si no trobàvem soldats per a defensar els drets de nostra Pàtria, fins a donar la vida. Cal encara més campanya per intensificar l'esperit nacionalista en l'ànim d'aquests elements que són els que sofreixen les xacres dels egoïsmes de l'actual societat. Cal que s'empapin ben bé de ço que es diu tant. Que volem una Catalunya lliure, però lliure pels catalans.

Amb tot ço dit no volem combatre ni tampoc declarar-nos partidaris de la formació d'aquest nou Partit de que es ve parlant aquests dies. La nostra tasca és a una altra banda: fer nacionalisme a tort i a dret, del més petit al més gran; del més pobre al més ric. Escampar la llevor arreu de Catalunya.

Però si n'hem parlat és per a pregar a aquests organitzadors de l'Esquerra Catalana procurin que la seva campanya sigui ben doctrinària i sincera sens descendir a xavacanimes de qüestions personalistes.

Si no es mouen del cercle de la més absoluta serietat i diuen totes les seves paraules sens passió i plenes de bona fe, mereixeran tots els nostres respectes i consideracions.

TONI.

Un intrús en aquesta Secció hi demana lloc per a afegir qualche cosa a lo dit en números passats, amb el sol fi de que quedi arrodonida, encara més del que ho està, aquella darrera parrafada que alludeix an el *Ciero*. I amb autorització del Porter de Vara, qui ja em coneix de temps, l'intrús diu en primer lloc—justícia obligada, amic Estevet—que aquell senyor que li interessa vigilar l'aranzel no té la part principal de la propietat d'aquell diari de la *notra*, i si únicament una part com la dels demés copropietaris. Ni més ni menys, segons les nostres notícies, i consti que això no és escrit per a servir a ningú més que als lectors de L'ESTEVET. A ningú més.

Bueno. I més sucós que això dit, l'intrús que escriu aquesta nota es permet fer una altra recomanació an els amics catalanistes de l'Ajuntament, sobretot a l'amic Maynés, una recomanació més a les fetes en aquesta mateixa secció del número passat a que venim referint-nos. I és la de que es vegi on prestien servei i de quina manera compleixen llur deures d'empleats municipals els senyors Bono i Giraldós, redactors dels *Ciero*, segons les nostres notícies. Perquè tenim referències, les quals mantindrem mentre no se'ns provi el contrari, que ens fan dir que aquells senyors del diari que publica dia si i dia també, de negretes i a primer terme de la secció local, diatribes i censures per l'Ajuntament, carregant-li el mort de fets propis i dels emanats del vell edifici del Passeig de la Duana; aquells redactors senyors Bono i Giraldós són i cobren com a auxiliars 3.750 pessetes per barba, i l'Ajuntament no percibeix cap rendiment del treball d'aquells senyors. Repetim que així ens ho han afirmat, com igualment se'ns ha dit que un popular i simpatiquíssim regidor i tinent d'alcalde acabà la paciència amb el senyor Giraldós i se'l tragué de les oficines de la Tinència. El feu donar de baixa de les mateixes perquè treballava massa, i no volgué contagiés tant excelent virtut.

I ra, company Porter de Vara, agraït d'un aspirant a arribar-hi. Per avui, aquí és.

L'INTRUS.

Per no tenir temps el senyor Martínez de fer la Crònica setmanal, per haver vingut a Barcelona i haver guillat junt amb el Ministre senyor Marquès de Cortina, ens ha enviat el següent cablegrama:

"Gloriosa fiesta marítima torpederos submarinos de estupenda flota española acompañados Kanguro, hicieron zambulleos en níquidas aguas del puerto de Barcelona.—Stop.—Madrileños fuera de tino éxito alcanzado domingo, dichas huestes piensan organizar paseo marítimo en el Retiro cuentan con submarinos y torpederos a falta de Kanguro un perro disecado."

Martínez.

Aquest número ha tingut de passar per la censura

CRONICA DE PARIS

Aquest París de França és una cosa ben extraordinària, certament. Avui, com si tal cosa, he anat a entrevistar a n'En Maurràs (de l'A. F.)

Maurràs és una de tantes desgràcies de la França de la post-guerra i podríem anomenar-lo *M. Anacronisme*. Hi ha que veure la barreja que m'ha fet; barreja explosiva, del Dant, del Quixot, i d'una sèrie de coses més, al dir de l'entrevistat, molt perilloses.

Maurràs m'ha dit: Jo no puc dedicar una llarga entrevista a la qüestió catalana. Catalunya al costat de França, no té cap importància... Si vol que li parli de França, de la seva superioritat i de la meua especialment, no tinc cap inconvenient en omplir un número extraordinari de L'ESTEVET...

Clar està que vostès farien massa negoci i caldria un repartiment. En fi, ja ens entendríem... Per alguna cosa sóc francès i França és el país dels generosos!

Nosaltres fem notar que no és això que volem i que de moment tot això de França no ens interessa. Voldríem que parlés de Catalunya, aquesta terra que va donar 12,000 homes generosament per a salvar la França del 1914...

—Si, sí—diu vivament Maurràs—; 12,000... *generosament*. Cosa ben francesa aquest *generosament*. Jo, segueix, us portari recorel i amb mi la meua França...

Nosaltres ens atrevim a formular: Lluís XIV...

—No—diu Maurràs—; canviï l'Estat per la Nació i queda *La Nació* sóc jo (afortunadament).

Nosaltres no podem resistir més i volem canviar de conversa. Escolti, diem, i el Dant què?

—Sí—diu Maurràs—; ja no hi pensava, me'n havia distret; el Dant és... una desgràcia més per Catalunya.

Catalunya ha tingut molts enemics, però els dos pitjors són el Quixot i el Dant. M'explicaré... Aquí a França (em refereixo a la França actual, no a n'aquell gastament de França que morí en la guerra), el Quixot ens fa riure i res més, i vostès, els catalans se'l prenen molt en seriò, massa en seriò i es van intoxicant a poc a poc.

Aquest considerar a l'*hidalguia*, aquest reconèixer una superioritat a Castella (cosa que fan molts catalans) els ve del Quixot.

Nosaltres fem notar que a Catalunya no el llegeix ningú el Quixot ni al Dant. Però Maurràs contesta:

Tant se val; aquí tampoc el llegeix ningú, però fa riure.

Per altre part no hi ha res pitjor que un inferior molt afeblit: és repugnant per partida doble i aquest afebliment, el deuen al Dant.

—Així, segons vostè—diem nosaltres—, quin camí troba a seguir per a Catalunya?

Catalunya ha fet ja un bon camí fa un quant temps reforçant la digna institució del *Sometent* i acabant amb el bolchevisme de Catalunya, però no n'hi ha prou; vostès lo que han de fer és esperar a que jo escrigui en *L'Action Française* que Rússia està patint de la *famine* per anar-hi i empresonar a Lenin a Montjuic.

—I el kaiser?—objectem nosaltres.

—Això no és cosa tan urgent; al fi i al cap és emperador i per mala cosa que sigui mai és tant dolent com un *bolchevik*...

—I no caldria millor evitar això de la *famine*?—preguntem timidament.

—No, de cap manera—contestà Maurràs—; ha de pensar i entendre. Estevet, que a Rússia, inclús els que moren de gana són bolchevicks.

Maurràs surt un moment i torna amb un cartell; me l'entrega i diu:

—Podeu posar-lo a la porta de la seva Redacció.

COMITÉ PRO FAMINE
On admet d'admissions

ABEL.

El ministre d'Hisenda, En Cambó, té llesta, per a posar-la a la firma del Monarca en el pròxim Consell, una relació de estancs que seran concedits als poetes de Catalunya, sense distinció de matisos, tant si escriuen amb i llatina com amb y grega, amb el fi d'assegurar-los un *acomodo*, sobretot a l'hivern en què hi ha crisi de Jocs Florals.

Amb l'objecte de que els dies de qua, la susceptibilitat d'algun d'ells, massa sensible, no patís amb la presència de la parella d'ordre públic, s'estudiarà a veure si se'ls pot substituir per moços d'esquadra, que, enc que siguin gent armada, quan menys són *més de casa*.

Nosaltres, que tenim amics i parents als quals toca directament la tragèdia d'Espanya, no hem donat ni cinc en cap subscripció de les que hi ha obertes.

Trobem que és llençar els diners sense cap profit.

Nosaltres, en camvi, als amics i parents nostres els hem fet presents que ens els han agraït més i els han sigut d'utilitat més pràctica; els hi hem posat a la mà un horari de ferrocarrils o bé una Guia dels Pirineus.

De l'història d'Andalusia durant el Califat dels Jaïfes:

"Les escoles primàries eren "bones i nombroses". A Andalusia gairebé tothom sabia llegir i escriure, mentre que a l'Eurpoa cristiana, excepció feta del clero, ningú en sabia... Tot floreixia. Hi havia nombroses indústries; els estrangers admiraven arreu els camps tan ben cultivats i aquell sistema hidràulic ordenat amb tan pregon ciència, que feia fèrtils les terres més ermes. Restaven meravellats de l'ordre perfecte. Es sorprenien del preu baix dels gèneres i dels fuits deliciosos, gairebé de franc; de la netedat dels vestits i dels cosos—a Còrdova solament, ja hi havia 900 banys!—i sobretot d'aquell benestar general que permetia anar a cavall a tothom en lloc d'anar a peu... bastant les Aduanes, donat el gros desenrotllament del comerç, per a subvenir quasi totes les despeses públiques.

Bé és veritat que allavors no tenien els andalusos ni al Joselito ni al Belmonte, ni a la *señà* Gabriela... Que són monuments nacionals més importants que no pas 900 banys a Còrdova i una bona colla d'escoles.

Nosaltres, però, que no ens deixem convèncer, seguim creient, com fa temps, que Espanya necessita el protectorat del Marroc.

Per la fulla oficial dels dilluns passat ens enteràrem de la reimplantació de la censura, davant de que començaven les operacions d'aveng.

Es una mida molt justa. La persona espanyola és tan efervescent que hi ha el perill de que l'entusiasme del poble es desbordi d'una manera tan extraordinària que tothom vulgui anar voluntari a Melilla. I figureu-vos... Allà ja no hi caben. A veure on la ficarien tanta gent! Vaia, que trobem que aquesta vegada la reimplantació de la censura és una mida molt justa.

—Ai mare de Déu; què li passa, què li passa, senyor Esteve que va tant esverat?

—Deixeu-me estar!... Deixeu-me estar!... Mai més!... Mai més!... Onzes de Septiembre, mal-estruc!

—Però, home de Déu; on va tan amb les calces

al garró, la xistera al clatell i les ulleres fumades al cap del nas i suant com si eixís d'un safareix?...

—Aneu allà!... L'Esquadra espanyola que ja ha arribat!... Ara només hi mancava la suspensió de pagos del Banc d'Espanya!... Si dura gaire aixó del Marroc...

Dies enrera a Saragossa es va fer una recapta per a comprar guitarres i fer-ne ofrena als soldats que lluiten al Marroc.

Nosaltres trobem que són malaguanyats diners que s'hi inverteixin, perquè a la curta o a la llarga amb una ensopegada, ja sigui del moros o de nosaltres mateixos...

No vos recordeu de quan la guerra de Cuba, que gairebé a tots ens la van aixafar la guitarra?

No conflueu massa en els paragrafs oficials optimistes, ni obriu encara el cor a la joia. El nostre poble tota la vida que ha sigut enganyat pels seus governants.

Hem passat molts anys en què també, com ara, en els primers avenços, ningú ens disparava cap tret, i ens deixaven avançar terres endins.

Però després ens els trobarem al darrera que ens havien tancat la porta de sortida.

Tant de hò que no es repeteixi el cas.

**Els nacionalistes radicals;
els partidaris de l'estridència;
els enemics del "moment d'efusió";
els que voleu Catalunya lliure;
els aimants de la llibertat dels pobles;
els que odien el centralisme;
els que heu sigut perseguits;
els que us indignen les aventures bèl·liques;
els que heu estat atropellats;
els que vos és indiferent l'Espanya gran;
els CATALANS**

Propagueu L'ESTEVET

Xarrameca de veinat

L'altre dia vam rebre una comissió de veïns que ens va posar un cap com un timbal.

Ens va dir que, ademés de fer política, ens preocupessim també de fer Administració (sic).

Ens van engarjolar entre cap i coll un discurs de reclamacions a fer al nostre municipi que de molt bona gana hi hauriem volgut veure al costat nostre a En Maynés, per a veure quina mena de ganyota hi feia.

Ens les vam enfilar amb el desastrós estat amb que's troben els minguitoris públics; va seguir amb que la nova xarxa de tuberies d'aigües potables són canalitzades per dins de cloaques; del mal servei dels tramvies; de l'abundancia de cans i mixetes que corren abandonats pels carrers; de la gran puja de l'impost de l'inquilinat; de l'escassetat de cases per a llogar; del abús que'ls cafés fan de tenir taules en les aceres, tan gros i gran que en al carrer Nou de la Rambla fins ensopeguen amb el pujador del tramvia que es fica a dins de l'acera gaire bé un metre... I tantes i tantes ens en van dir, que semblaria aixó un rosari de setmana santa.

Nosaltres, si bé tant se'ns en dona de que a Barcelona hi fasin un Palau Reial, creiem que si hi han deficiències públiques a subsanar, no ha d'esser amb consideració a nous i il·lustres veïns que poden venir a viure en la nostra ciutat. Sino, per consideració i humanitat a nosaltres, als ciutadans, que hi hem de viure tot l'any, i no pas per compliment, sino perquè aquí és a casa nostra i és terra de la Pàtria catalana.

X.

LA VALLESANA
GRAN FÀBRICA DE AIGUARDENTS I LICORS
CALDES DE MONTEBUY
Productora de l'exquisit Anís Taronja i del llegendari Anís Santa Maria

Escolteu, homes del poble,
els del camp i la ciutat,
els que haveu la feina llesta
i els que mai heu treballat,
els amics de la tabola
aquells a qui els plau rodar,
i avui sè a Gràcia o be a Mura
i diumenge a Tetuan;
aquells que teniu *abono*
per quinzenes vora Sans,
els que mengueu *el que hi hagi*
i passeu la nit al ras,
i aneu a ganivetades
al carrer d'En Trenta Claus;
els que escuren les butxaques
i biudeu pisos com cal,
que a les nits de lluna fosca
si una xicota s'ho val
per deu de la llapiçosa
us vlaveu quatre pinyacs...
tots aquests a qui els diaris
vos diuen *golfos* què és cas!
i *discípulos de Caco*,
la *hez de la sociëdad*
i altres floretes parelles
que més que bé vos fan mal
cal que aprofiteu la ganga
por una vez y no más
que les pessetes van altes
i fan bo d'arreglar...

Vinga, nois, i tots siguen-hi
allisteu-vos sens trigar
si voleu veure Melilla
abans de que sigui tard;
a l'anar és franc el viatge
ja s'hi compta amb no tornar!—
allí l'estada és tranquil·la
sense gaires mals de cap;
que veus un moro que arriba
li fums castanya i ja està;
ja et donen galons de cabo,
i a l'endemà capità;
la minestra és molt *vistosa*,
el *traje* sa i abundant,
uns quants duros de propina
que et vaga d'arreconà'ls,
i així et tornaràs un home
si abans vas sè un criminal;
hauràs redimit ta vida,
seràs un senyó acabat
i quan tinguis bons propòsits
per demà i demà passat,
de posar ta vida en regla
i treballà i sè formal,
si una bala se t'emporta
no cal que en facis cabal
que hauràs mort amb tota glòria
en lucha muy desigual;
et faran un bon enterro
i fins potser funerals,
sortiràs al *Nuevo Mundo*
mapat dels quatre costats;
et donaran la *laureada*
i qui sap si un *ou ferrat*;
t'aixecaran una estatua
de marbre o ferro colat
en fi, que encara que et matin
una mort així s'ho val.

Apa, senyors, ningú badi
que és hora d'anar a *enganchar*;
a manca d'una bandera
que aixequi els braços irats

hi ha un bon grapat de pessetes
que fa obri els ulls als babaus,
i si no hi valen les prèdiques
perquè hi manca un Ideal,
l'ideal és lo de menos
diguem que estem deshonrats
que el pabelló està manchado,
que hi ha el honor militar
i el prestigio de las armas,
la revancha... i Sant Pancràs,
que el motiu ningú el pregunta...
la qüestió és trobà la carn.

SIMPLICI.

Copiem de la premsa de Barcelona i sub-ratlem:

La Corrida del Círculo del Liceo.

Don Alberto Rusiñol, presidente del Círculo Ecuestre, ha dirigido al presidente del Círculo del Liceo la siguiente carta:

"Don Luis Martí Olivares, presidente del Círculo del Liceo.—Muy querido amigo: En nombre de esta Sociedad y en el mío propio, como a presidente de la misma, me ofrezco a usted y a esa junta de su digna presidencia, para cooperar al mejor éxito de la corrida de toros que ese Círculo organiza a beneficio de nuestro ejército de Marruecos.

"Deseando muy sinceramente que su noble y patriótico esfuerzo se vea coronado por un brillante resultado, me reitero su más atento amigo s. s. q. l. e. s. m., Alberto Rusiñol."

L'ESTEVET s'ha quedat..., perquè quina casualitat... Albert Rusiñol... Albert Rusiñol... sí, també se'n deia un dels primers diputats catalanistes que va sortir quan el Doctor Robert... i que era força simpàtic... i exaltadot...

Ens diuen que l'Alfons Sala s'està preparant per a consolidar el districte a base d'un sumistre de mantes per a l'exèrcit d'Àfrica.

Tots els fabricants salistes faràn mantes..., veritat que els beneficis en part serviràn per... les eleccions. Això és patriotisme!!!!...

Ja va dir un dia En Prieto al Parlament, que la joventut d'aquest país perdia llástimosament els tres millors anys de la seva joventut a les casernes.

Convindria que d'això se n'assabentés la Societat de les Nacions, tant que va discutir-se això dels anys de servei.

Ei, al menys, ja que aquest crim passa en un país que s'enfada quan li diuen que l'Àfrica comença als Pirineus.

Arreu, arreu de Catalunya, han tingut lloc actes commemoratius de la trista diada del 11 de Setembre de 1714.

Bé, molt bé, això convé, que no resti un petit recó de nostra terra que no sàpiga el perquè del nostre sep..., ai, m'equivocava, del nostre nacionalisme.

De Balaguer n'hem rebut informes particulars; diuen que En Rodés no hi va anar. O, ja, pa, ho su-

posem molt bé, deuria tenir feina a ballar tangos a Madrid.

Dissabte passat vam anar a ballar sardanes a la Plaça Reial.

Les palmeres van esser les úniques que'ns van reconèixer, això que potser feia més de dotze anys que no ens havien vist.

Els veritables Estevets mai posem cabells blans; portem encara la mateixa xelina, la pipa i aquell berret negre de bohemia.

Mirarem de veure si'ns coneixen en l'audició de sardanes que, organitzada per la Joventut de les Corts, tindrà lloc a la Plaça de la Concoràdia 10, i amenitzada per la Perelada. A l'audició que van fer dissabte passat no hi vam anar, perquè no hi havien prous elements. Som tan pocs!...

El dilluns va ésser definitivament alliberat En Emili Store de la nostra Presó, on hi ha sofert prop de dos anys ergàstula per la causa catalana.

El felicitem de tot cor. Pensi l'abnegat nacionalista, que'n aquesta casa hi te una bona colla d'amics al seu servei.

Nosaltres que no tenim pels a la llengua per a pegar sempre que és hora, ens plau reconèixer l'interès mostrat per En Cambó, que en aquest afer s'ha portat com un ver catalanista.

El número vinent del nostre setmanari serà Extraordinari. S'hi publicarà L'Auca de L'Estevet. Valdrà 15 cèntims. Compru-lo.

EL CAPITA MANAIA

—Que cerqueu aquí, mestre?
—Un gobierno duradero y estable.
—Que volem dir que'l govern que tenim ja fa figa?

Ai, ai, i ai! No sé pas que tinc. Estic tot enlluernat. Perdo el mon de vista. No sé pas on soc. Acabo de rebre una lletra, amb un bitllet de Banc, i no pas del Banc de Catalunya, sino, del Banc d'Espanya!

La lletra diu aixís:

Recepta que jo faig a L'ESTEVET en vista de les lamentacions que he sentit que feia en el número 3, el seu membre senyor Pepet.

Jo no soc cap metje, però, desgraciadament conec una mica del que pateixen tots els setmanaris nacionalistes.

Adjunt vos envió un emplastre, que encara que no vos curarà del tot, al menys vos calmarà quelcòm la dolència, això no vol dir que si troveu uns quants que de tant en tant vos n'enviïn, la cura serà radiada.

El Noi Gran.

Altres lletres també he rebut que em prometen subvencions...

Els companys boten d'alegria, doncs, quan veiem un duru, ja n'hi ha per un sac més de municions per a resistir-nos en aquesta trinxera. I creieu que és molt dur de pelar, perquè topem amb tota mena d'entrebanes. El company Toni em diu que ja vos en parlarà en un article apart.

Hem obert la llista pel banderín d'enganche d'Estevets. Ja s'han allistat alguns. N'esperen d'altres.

En aquesta casa no donarem allò de la comida vistosa y uniforme sano y abundante, però al menys si hom la dinya, la dinyarà, prop de casa i potser potser encara la família li podrà contemplar la derrera ganyota.

Vui dir, que amb lletres com les que vos he transcrit i un bon nombre d'Estevets allistats, es pot fer molta teia.

Fins avui portem conquistades tres places fortes: Balaguer, o Balaguer, sou uns dignes bisnets d'en Jaume d'Urgell...; Girona, on hi han una bona colla d'amics disposats a fer tota mena de brega; i després, Torrelló, que encara que no'n tenim noves ben concretes, suposem que al menys es defensn com un Joan Blancas.

Ara assetjem amb molta furia Reus, Vilafranca del Penadés, Terrassa, Tarragona i Valls... Hi han emisaris a Seu d'Urgell, però, tampoc en sabem res.

A Amèrica també hi hem enviat unes quantes granades. Veiam, veiam, quin efecte hauran fet!...

La batalla està molt ben empescada, ço que manca només és que tothom formi. Allavors, la victòria serà ben nostra i ben gloriosa.

Apa, siguem-hi tots Estevets. Anuncis!... Anuncis!...

EL SENYOR PEPET

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Barcelona: Trimestre, 1'25 pessetes. — Semestre, 2'50 pessetes. — Un any, 5 pessetes.

Catalunya i fora: Trimestre, 1'50 pessetes. — Semestre, 3 pessetes. — Un any, 6 pessetes.

Extranger: Trimestre, 2'50 pessetes. — Semestre, 5 pessetes. — Un any 10 pessetes.

Anuncis a voluntat del que pagui

Oficines provisionals: Barbarà, 16, de 7 a 9, vespre

CORRESPONDENCIA

Preguem als que'ns envien correspondència que si no se'ls hi contesta en aquesta secció es degut a que en tenim un gran xafaguer i no tenim suficient espai. En el número vinent els complaurem.

EN QUATRE ULLS.

A BALAGUER

En Domènech Llusà

Té oberta una sastreria que no para mai d'oferir bons assortits de temporada!

Per fi ha arribat la tant esperada baixa en els articles de sastreria!

8 duros es lo que V. necessita per a fer-se un traje de llana forma anglesa, sport o qualsevol altra que es desitgi.

Els que tingueu de fer-vos un traje o bé un abric, no deixeu de visitar aquesta casa, en la que hi trobareu gèneres de totes classes i gustos i d'última novetat.

Es confeccionan trajes de senyors, senyores i nens de totes edats. — Sotanes de capellà. — Especialitat en Abrics Capa i Ranglan. — Gran assortit de Gabardines per senyor i senyora.

NOTA DE PREUS

Trajos de llana, dés de. 40 ptes.

Abric genre anglès, forma capa o ranglan, dés de. 50

Velluts de totes classes, a preus baratíssims.

Trajos, dés de. 40 ptes.

Carrer d'Arrall, 38, 1.er-CIUTAT DELS COMTES

GRANJA DEL LICEO

— DE —

JOAN ESTRAGUES

SUCCESSOR DE JOSEP TORRUELLA

ES SERVEIX A DOMICILI

Sant Pau, 5 Telefon 302 - A

ATENES. A. G. Universitat, 30.—Barcelona